

σου; εἶπεν ὁ Κέφαλος λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, ἣτις συνελθοῦσα κατὰ τι ἐκ τῆς ταρχῆς τῆς ἠτένιζεν ἤδη δειλῶς τὸν νεαρὸν κυνηγόν.

— Δὲν εἶμι θεά, εἶπεν ἡ κόρη. Εἶμι ἡ Πρόκρις ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, σὺ δὲ τίς εἶσαι; ξένη;

— Ἡ Πρόκρις; σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ Πρόκρις τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ καὶ ἡ χάρις διαθρυλλεῖται ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα; Ἄ! ὁ Κέφαλος ὁ υἱὸς τοῦ Δηϊόνος βασιλέως τῆς Φθιώτιδος εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τοὺς θεοὺς διότι κυνηγῶν εἰς τὰ δάση ταῦτα ἠτύχησε νὰ σὲ ἴδῃ.

*Ἐπετα συνέχειαι

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

Ἄρτιως ἐξεδόθη βιβλίον εὐλόγως ἐμποιοῦσαν αἰθρῆσιν οὐχὶ κοινὴν εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν δημόσιον. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ κόμης Βάυστ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μάλιστα ἐπιφανῶν διπλωματῶν, χρηματίας πρωθυπουργὸς ἐν Αὐστρίᾳ καὶ δραματίας πρόσωπον ἐπίσημον κατὰ τὰ πολιτικὰ συμβάντα τῶν τελευταίων ἐτῶν. Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτοῦ διπλωματικὸν στάδιον πολλοὺς ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ σύγγγυς ἐξόχους ἀνδρας καὶ πολλὰ ἀπεησαύρισεν εἰς τὰ νῦν ἐκδιδόμενα ἀπομνημονεύματά του περιέργους πληροφορίας ἐπὶ διαφόρων συγχρόνων γεγονότων. Ἐξ αὐτῶν ἐρανίζομεθα τὰ κατωτέρω κεφάλαια, περιέχοντα λίαν περιέργους καὶ ἀνεκδότους πληροφορίες περὶ Βίσμαρκ.

Πῶς ἐγνώρισα τὸν κ. Βίσμαρκ.

Μὲ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ 1848 συνδέεται μία τῶν ἀξιολογωτέρων ἀναμνήσεών μου, ἣτις ἡ πρώτη μου συνάντησις μετὰ τοῦ κ. Βίσμαρκ. Συνεδεομένη διὰ φιλίας μετὰ τοῦ μέλλοντος ἐν Δρέσδῃ πρέσβειος Ἐρρίκου δὲ Σαβινύ, οὗ ἡ κατοικία ἔκειτο πλησίον τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Γουλιέλμου οἰκίας, ἔνθα κατόικουν. Πρωΐαν τινά, καθ' ἣν ἐπεσκέφθην τὸν κ. δὲ Σαβινύ, μὲ ὑπεδέχθη οὗτος λέγων μοι: «Φιλοξενῶ τὸν κ. Βίσμαρκ, οὗτινος θὰ γνωρίζετε βεβαίως τὴν ἐν τῇ Συνελεύσει ἀγόρευσιν.» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθε καὶ ὁ κ. Βίσμαρκ φέρων ἐφεστρίδα καὶ καπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα. Ἠρχίσασμεν νὰ συνομιλῶμεν περὶ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ροβέρτου Βλοῦμ, ἣν τότε εἴχομεν μάθει. Ἐξέφρασα περὶ τούτου τὴν γνώμην, ἣν καὶ σήμερον ἐτι διατηρῶ, ὅτι ἡ καταδικαζομένη αὕτη ἦτο σφάλμα τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως.

Ἐδήλωσα ὅτι κατ' ἐμὲ ἡ θανάτωσις τοῦ Βλοῦμ ἦτο πολιτικὸν σφάλμα. Ὁ κ. Βίσμαρκ ἀπήντησε πάραυτα:

— Καθόλου; ὅταν ἔχω ἓνα ἐχθρὸν εἰς τὴν ἔξουσίαν μου, τὸν ἐξαφανίζω.

Τοὺς λόγους τούτους πολλάκις κατόπιν ἐνεθυμήθην.

Μετὰ τὸν πόλεμον (1871). Βίσμαρκ καὶ Θιέρσο

Αἱ τρεῖς ἐβδομάδες, ἃς διῆλθον τότε ἐν Γασταίν μετὰ τοῦ πρίγκιπος κτελίπον εἰς τὸ πνεῦμά μου τὰς μᾶλλον εὐαρέστους ἀναμνήσεις. Κατοκοῦμεν ἀμφοτέροι παρὰ τῷ Σταουμπίγκερ καὶ ἐβλέπομεν ἀλλήλους σχεδὸν καθ' ἐκάστην. Ὅταν τις διατελῆ εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Βίσμαρκ, ἀδύνατον νὰ εὕρῃ σύντροφον καλλίτερον αὐτοῦ. Τὴν ἰδιορρυθμίαν τοῦ λογισμοῦ του ὑπερβαίνει μόνον ἡ ἰδιοτροπία τῆς ἐκφράσεως. Πρὸς τούτοις δὲ κέκτηται ἀφέλειαν ἀξίεραστον, ἀνεπιτήδευτον, ἣτις μετριάζει τὰς ἐνίοτε αὐστηρὰς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεις του. Μία τῶν ἀγαπητῶν αὐτῷ φράσεων ἦτο ἡ ἐξῆς: «Ἴδου ἐν ὑποκείμενον παντελῶς ἡλίθιον!» τὴν ἔλεγε δὲ χωρὶς ποσῶς νὰ ἔχη πρόθεσιν νὰ προσβάλλῃ τὸ άτομον, εἰς ὃ ἀνεφέρετο. Τινὲς τῶν γκέφεών του ὡς πολὺ χαρακτηριστικαὶ καὶ ἐν μέρει πολὺ ἐνδιαφέρουσαι εἶνε ἀξιολογούμενοι. «Τί κάμνετε, μὲ ἠρώτησεν, ὅταν εἰσθε ὠργισμένοι; Πιστεύω ὅτι δὲν ὀργίζεσθε τόσο συχνὰ ὅσον ἐγώ.» — «Μπᾶ! ἀπήντησα, δυσταρεστοῦμαι διὰ τὴν ἀνοησίαν τῶν ἀνθρώπων, οὐδέποτε διὰ τὴν μοχθηρίαν των.» — «Δὲν εὐρίσκετε τότε μεγάλην ἀνακούφισιν ὅταν θραύετε κάτι τί;» — «Εἶνε εὐτύχημα, εἶπον, ὅτι δὲν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου, διότι ἄλλως δὲν θὰ ὑπῆρξεν ἐπιπλοὺν ἀκέραιον εἰς τὴν οἰκίαν.» — «Κυττάετε ἐκεῖ κάτω, ἀντικρῦ, μοι εἶπε δεικνύων τὸν θάλαμον τοῦ αυτοκράτορος Γουλιέλμου. Εὐρισκόμην ἐκεῖ μέσα μίαν φορὰν καὶ κατελήφθην ὑπὸ σφοδρὰς ὀργῆς: κλείω τὴν θύραν μὲ πάταγον καὶ ἡ κλεῖς μένει εἰς τὰς χεῖράς μου, εἰσέρχομαι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λένδωρφ καὶ τὴν ρίπτω κατὰ μιᾶς λεκάνης, ἣτις θραύεται εἰς μυρία τεμάχια. Θεέ μου, εἶπεν ὁ Λένδωρφ, μήπως πάσχετε; — Ἐπασχα, ἀλλὰ τώρα εἶμαι καλλιτέρα.»

Ἐμίλει πολὺ περὶ τοῦ γαλλικοῦ πολέμου καὶ τῶν μετὰ τοῦ Θιέρσου καὶ Φάβρου διαπραγματεύσεών του. «Ἡ ἀνακωχὴ ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ, διηγεῖτο ὁ Βίσμαρκ, εἶπον δὲ τότε ἐγὼ πρὸς τὸν Θιέρσον: Ἀκούσατε, κύριε Θιέρσε: πρὸ μιᾶς ὥρας ὑποφέρω τὴν εὐγλωττίαν σας, πρέπει νὰ τελειώσωμεν: σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ ὀμιλήσω πλέον γαλλιστί: θὰ ὀμιλῶ γερμανιστί. — Ἀλλὰ κύριε, ἀπήντησεν ὁ Θιέρσο, οὔτε λέξιν γερμανικὴν δὲν ἐννοοῦμεν. — Ἀδιάφορον, ἀπήντησα, μόνον γερμανιστί θὰ ὀμιλῶ. — Ὁ Θιέρσο τότε μοι ἀπηύθυνεν ἐκ νέου εὐγλωττον προσφώνησιν τὸν προσέβλεψα εὐμενῶς καὶ ἀπήντησα αὐτῷ γερμανιστί. Αὐτὸς καὶ ὁ Φάβρος ἀπήρχοντο καὶ ἐπανήρχοντο ἐπὶ ἡμῖσιαν ὥραν συ-

νενοῦντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τέλους μοῦ ἔφερον ὅτι ἐπόθουν, καὶ τότε ἤρχισα πάραυτα νὰ λαλῶ γαλλιστί.»

Ὁ Βίσμαρκ διηγεῖτο ταῦτα φαιδρῶς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀστείου τινὸς ἐπεισοδίου. Ἐφαίνετο μὴ ἔχων συνείδησιν τῆς σκληρότητος τῆς καρδίας, ἣν ἐδήλου ἡ χλευαστικὴ αὐτῆ διήγησις μᾶλλον ἢ ἡ διαγωγὴ του αὐτῆ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις· διότι οἶακ βασάνους τῶ ὄντι θὰ ἐδοκίμαζεν ἡ ψυχὴ τῶν δύο ἐκείνων Γάλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν κατὰ τὴν τόσον κρίσιμον στιγμήν, περὶ ἧς ὠμίλει ὁ Βίσμαρκ!

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, ὅπερ μοὶ διηγήθη, περιποιεῖ πλείονα τιμὴν εἰς τὸν Βίσμαρκ. Παρίστατο ἐφιππος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου εἰς τὴν ἐν Λονσάν ἐπιθεώρησιν τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων, ὅτε ἀνὴρ τις ἐργατικὴν φέρων ἐνδύμασιν ἐπλησίησεν καὶ τοῦ εἶπεν «Εἶσαι πρώτης τάξεως ἀχρεῖος!» — Ἡδυνάμην, εἶπεν ὁ Βίσμαρκ, νὰ τὸν φυλακίσω· ἀλλὰ τὸ θάρρος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου μοῦ ἤρσεν.

Ἀξιοσημεῖωτα μοῦ ἐφάνησαν δύο ἕτερα γεγονότα τοῦ γαλλικοῦ πολέμου. Τὸ πρῶτον εἶνε ὅτι ὁ Βίσμαρκ ἀτομικῶς ἠναντιοῦτο εἰς τὴν προσάρτησιν τοῦ Μέλτς, ἕνεκα τοῦ γαλλικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πίλειως ἐκείνης, ἀλλ' ὑπέκυψεν ἐνώπιον τῆς κατηγορηματικῆς θελήσεως τοῦ στρατάρχου Μόλτκε, λέγοντος ὅτι ἀπητοῦντο ἑκατὸν χιλιάδες στρατοῦ ἐπὶ πλέον ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἂν δὲν προσηρτάτο τὸ Μέλτς. Τὸ ἕτερον γεγονός εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Βίσμαρκ ἂν τὸ Μέλτς ἀντέιχεν ἐπὶ ἑνα εἰσέτι μῆνα, θὰ ἤρητο κατ' ἀνάγκην ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων.

A.

Η ΕΠΑΙΤΕΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Παιταχοῦ ἀπχορευεῖται αὐστηρῶς ἡ ἐπαίτεία καὶ πανταχοῦ ἐξασκεῖται αὕτη ὑπὸ διαφόρους τύπους ἐμπικίζουσα τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις. Ἄλλ' οὐδαμοῦ εἶνε τόσον καλῶς διαωργανωμένη ὅσον ἐν Παρισίοις. Δημοσιογράφος τις, ἐξετάσας τὰ κατ' αὐτὴν, παρέσχε περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς περιεργωτάτας πληροφορίας.

Οἱ ἐπαῖται τῶν Παρισίων ἀποτελοῦσι πολυάριθμον ἀδελφότητα ἐξαιρέτα συγκεροτημένην. Ἐχουσι τὸν πρόεδρόν των καὶ τυὸς γραμματεῖς των. Ἐχουσι πρὸς τούτοις καὶ τὸν Ὁδηγόν των μάλιστα, τὸ βιβλίον τὸ ὀδηγοῦν αὐτοὺς εἰς τέχνην των.

Οἱ ἐπαῖται ἐσυλλογίσθησαν ὀρθῶς ὅτι ἀφοῦ ὑπῆρχεν ἰδιαίτερος Ὁδηγὸς διὰ τοὺς ἐμπόρους, ἔπρεπε νὰ ἔχωσι καὶ αὐτοὶ ἡμερολόγιον χρησίμου εἰς τὸ ἐπάγγελμά των. Ὑπάρχουν δύο

ἐκδόσεις τῷ Ὁδηγοῦ τούτου, ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρά.

Ἡ μικρὰ τιμᾶται τριῶν φράγκων, περιέχει δὲ τὰς διευθύνσεις τῆς κτοικίας ἑκατοντάδων τινῶν εὐσπλάγγων κυρίων. Ἡ μεγάλη τιμᾶται ἐξ φράγκων καὶ εἶνε πληρεστέρα· περιέχει πολὺ περισσοτέρας διευθύνσεις, παρεκτὸς δὲ τούτου ὑφ' ἑκάστον ὄνομα εῦρηται βραχεῖα βιογραφικὴ σημείωσις. Τὸ ὄνομα καὶ ἡ κατοικία τοῦ φιλελήμονος ἀτόμου, ἡ ὥρα, καθ' ἣν δύναται τις νὰ παρουσιασθῆ πρὸς αὐτό, τὸ θρήσκευμα, τὰ πολιτικὰ φρονήματα, αἱ ἕξεις, τὰ πάντα ἐπακριβῶς σημειοῦνται.

Χάρις εἰς τὸ πολῦτιμον αὐτὸ βιβλίον, τὸ ἔργον τοῦ ἐπαίτου οὐσιωδῶς ἠπλουστεύθη, ἀφοῦ δύναται νὰ γινώσκῃ ὡς καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀτόμου, οὐτινος τὴν θύραν θὰ κρούσῃ, καθὼς καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὀφείλει νὰ παρουσιασθῆ.

Ἰδοῦ πληροφορίαί τινὲς ἐκ τοῦ μεγάλου Ὁδηγοῦ κατὰ τύχην εἰλημμέναι.

Κύριος Α . . . Πλούσιος ἰδιοκτήτης· δίδει εὐκόλως ἐν τάλληρον πληρώνει τὰ ἐνοίκιον ἐν περιπτώσει ἐξώσεως.

Κύριος Β . . . Οὐδέποτε δίδει χρήματα. Ζητητέον ἐνδύματα.

Κυρία γῆρα Γ . . . Ἐνδιαφέρεται μόνον περὶ τῶν παιδίων. Ζητητέον σπάργανα διὰ βρέφος ἢ ἀσπρόρουχα διὰ τὴν μητέρα. Ἐπίσης εὐκόλως ἐπιτυγχάνονται παρ' αὐτῆς γραμματία πρὸς χορηγίαν γάλακτος ἀνοθεύτου διὰ τὸ βρέφος.

Κύριος Δ . . . Φιλόθρησκος. Ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς κανονίσεως τῶν γάμων, παρῆχει βοήθειαν διὰ τὸ βάπτισμα ἢ διὰ τὴν πρώτην μετάληψιν παιδίου. Ὁ παρουσιαζόμενος ὀφείλει νὰ φορῆ καθαρὰ ἐνδύματα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Κύριος Ε . . . Διαμαρτυρόμενος. Ἐνδύει τὰ παιδία ὅπως τὰ πέμψη εἰς τὸ σχολεῖον· δίδει γραμματία πρὸς χορηγίαν ὑποδημάτων καὶ ἐνδυμάτων λαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τῶν ἐπαϊτῶν διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας. Συννενοηθῆτω ὁ αἰτῶν μετὰ τινος φίλου, ὅπως ὑποδείξῃ αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν ἐντίμου τινὸς οἴκογενείας.

Κύριος Ζ . . . Γέρων δημοκρατικὸς ριζοσπάστης, πλουσιώτατος. Ὁ παρουσιαζόμενος ἄς προσποιηθῆ ὅτι εἶνε θῦμα τῶν ὀπισθοδρομικῶν.

Περίεργχ εἶνε καὶ τὰ ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν ἦθη τῶν ρακοςυλλεκτῶν, ἀναισχύντως ἐπωφελουμένων τῆς περὶ τὸν προσηλυτισμὸν ἀμίλλης τῶν λειτουργῶν τῶν διαφόρων θρησκευμάτων.

— Κατὰ πᾶσαν Δευτέραν, ἔλεγε γραϊὰ τις ρακοςυλλέκτις πρὸς τὸν εἰρημένον δημοσιογράφον, μᾶς ἐπισκέπτεται κύριός τις φέρων μακρὰν ρεδιγκόταν. Δίδει βιβλία εἰς τὰ παιδία, καὶ μᾶς βασιανίζει νὰ τὰ βαπτίσωμεν εἰς τὴν διαμαρτυρομένην ἐκκλησίαν. Τὸ Σάββατον ἔρχεται ὁ κύριος ἐφημέριος καὶ αἱ μοναχαί, αἵτινες διανέμουν εἰς τὰ παιδία ζαχαρικά καὶ εἰκόνας. Αἱ μοναχαί μᾶς παρακινοῦν νὰ βαπτίσωμεν τὰ παιδία μας εἰς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν.